

Hun var ved stoppestedet i god tid. Bussen ville ikke komme før om en halv time. Tredive minutter af et menneskes liv er ikke særlig lang tid. Desuden var hun vant til at vente og altid være i god tid. Hun tænkte på, hvad hun skulle lave til middag og en lille smule på, hvordan hun så ud. Det gjorde hun normalt.

Men når bussen kom, ville hun ikke tænke på noget som helst. Hun havde kun syvogtyve minutter tilbage at leve i.

Vejret var smukt og luften klar og det blæste med et strejf af efterårskulde i vinden, men hendes hår var alt for præpareret til at lade sig påvirke af vejrliget.

Hvordan så hun ud?

Som hun stod der ved vejkanten, kunne hun være i fyrrerne, en ret høj og kraftigt bygget kvinde med lige ben og brede hofter, en smule buttet og meget bange for, at det skulle kunne ses. Hendes måde at klæde sig på var først og fremmest dikteret af moden, ofte på bekostning af bekvemmeligheden, og denne blæsende efterårsdag var hun iført en grøn frakke i trediversnit, nylonstrømper og tynde, brune lakstøvler med plateausåler. Over hendes venstre skulder hang en lille, firkantet taske med en stor messinglås, den var også brun ligesom nappahandskerne. Hendes blonde hår var sprayet godt og hendes makeup var lagt med omhu.

Hun lagde ikke mærke til bilen, før den standsede. Manden på førersædet lænede sig frem og åbnede døren.

“Vil du have et lift?” sagde han.

“Ja,” sagde hun en anelse forvirret. “Jo da. Jeg troede ikke ...”

“Hvad troede du ikke?”

“Ja, jeg regnede ikke med at blive kørt. Jeg ville tage bussen.”

“Jeg vidste jo, hvor du var,” sagde han. “Og tilfældigvis passer det fint. Kom nu.”

Kom nu. Hvor mange sekunder tog det hende at sætte sig ind ved siden af føreren? Kom nu. Han kørte hurtigt, og de var allerede ude af landsbyen.

Hun sad med tasken i skødet, en anelse anspændt, måske forbavset eller lettere overrasket. Om det var positivt eller negativt var umuligt at afgøre; hun vidste det end ikke selv.

Hun betragtede ham fra siden, men mandens opmærksomhed syntes helt koncentreret om kørslen.

Han drejede af fra hovedvejen til højre, men drejede straks efter af igen. Proceduren gentog sig. Vejen blev stadig dårligere. Man kunne diskutere, om det overhovedet stadig var en vej.

“Hvor skal du hen?” sagde hun og fnisede en smule nervøst.

“Et ærinde.”

“Hvor?”

“Her,” sagde han og bremsede op.

Foran sig så han sine egne hjulspor i mosset. De var ikke mange timer gamle.

“Derhenne,” sagde han og nikkede. “Bag brændestablen. Der er godt.”

“Er det din spøg?”

“Jeg spøger aldrig med den slags.”

Det virkede, som om spørgsmålet havde såret ham eller gjort ham vred.

“Men min frakke,” sagde hun.

“Læg den i bilen.”

“Men ...”

“Jeg har et tæppe.”

Han steg ud, gik rundt om bilen og åbnede døren for hende.

Hun støttede sig til ham og tog frakken af. Lagde den pænt sammenfoldet på sædet ved siden af håndtasken.

“Sådan, ja.”

Han virkede rolig og sikker, men han tog hende ikke i hånden, da han gik langsomt hen mod brændestablen. Hun fulgte efter.

Bagved var der læ, lunt og solrigt. Luften var mættet af fluer-nes summen og den friske duft af græs. Stadig næsten sommer, og sommeren havde været den varmeste i mands minde.

Egentlig var det ikke en brændestabel, men en stabel af udsavede bøgestammer, omkring to meter høj.

“Tag blusen af.”

“Ja,” sagde hun forlegent.

Han ventede tålmodigt, mens hun knappede op.

Så hjalp han hende af med blusen, forsigtigt uden at røre hendes krop.

Hun blev stående med blusen i hånden uden at vide, hvor hun skulle gøre af den.

Han tog blusen ud af hånden på hende og lagde den forsigtigt over kanten af stammerne. En ørentvist løb i zigzag hen over tøjet.

Hun stod foran ham i nederdel og med brysterne duvende i den hudfarvede bh, med blikket ned mod jorden og ryggen mod det udsavede træs jævne overflade.

Øjeblikket til at handle var inde, og han gjorde det så hurtigt og overrumplende, at hun aldrig nåede at fatte, hvad der skete. Hun havde aldrig været særlig hurtig til at reagere.

Han greb fat med begge hænder lige inden for taljen ved navlen og rev med voldsom kraft både nederdel og strømpebukser itu med et eneste ryk. Han var stærk, og stoffet revnede straks med en knitrende lyd, som når man river gammelt markisestof i stykker. Nederdelen faldt ned om hendes skinneben, og han hev strømpebukserne og trusserne ned til knæhaserne, trak den venstre bh-skål opad, så hendes bryst faldt slapt og tungt ned.

Først da løftede hun blikket og så ham i øjnene. Øjne der var fulde af afsky, had og vildt begær.

Tanken om at skringe nåede aldrig at modnes. For øvrigt havde det været meningsløst. Stedet var valgt med omhu.

Han hævede armene lige op, lukkede sine kraftige, solbrændte fingre om hendes hals og kvalte hende.

Hendes baghoved blev presset mod stammerne, og hun tænkte: Hvad med mit hår?

Det var det sidste, hun tænkte.

Han fastholdt grebet om hendes hals lidt længere end nødvendigt.

Så slap han taget med højre hånd, og mens han stadig holdt hende oppe, slog han hende med knytnæve i underlivet, så hårdt han kunne.

Hun faldt til jorden og lå mellem skovmærker og sidste års tørre løv, stort set nøgen.

Der kom en hvæsende lyd fra hendes strube. Han vidste, at det var normalt, og at hun allerede var død.

Døden er aldrig særlig smuk; desuden havde hun aldrig været smuk i live, ikke engang da hun var ung.

Som hun lå der i den tætte underskov, var hun allerhøjest patetisk.

Han ventede et par minutter, mens hans vejrtrækning blev normal igen, og hjertet holdt op med at slå dobbeltslag.

Så var han normal igen, rolig og rationel.

Bag de opstablede stammer var der en uigennemtrængelig vindfælde fra den store efterårsstorm i 68 og bag den en meget tæt beplantet granskov, der knap havde nået mandshøjde.

Han tog fat under hendes arme og følte med ubehag armhulernes klæbende, svedige hårstubbe mod håndfladerne.

Det tog tid at slæbe hende gennem det ufremkommelige terræn af væltede stammer og opbrudte trærødder, men han havde ikke noget hastværk. Nogle meter inde mellem grænerne var en dyndet lavning fuld af lergult vand. Der sænkede han hende ned og trampede den slappe krop ned i mudderet. Først så han på hende et øjeblik og konstaterede, at hun stadig var brun i huden efter den solrige sommer, men at det venstre bryst var blegt med små, lysebrune prikker. Ligblegt, kunne man måske kalde det.

Han gik tilbage til bilen og hentede den grønne frakke. Tænkte lidt over, hvad han skulle stille op med tasken. Så tog han blusen fra tømmeret og svøbte den om håndtasken, bar det hele hen til mudderhullet. Farven på frakken var ganske påfaldende, og han fandt en passende gren og stoppede frakken, tasken og blusen så dybt ned, han kunne.

Det næste kvarter brugte han til at samle grangrene og store stykker mos. Han dækkede hullet så omhyggeligt, at ingen tilfældige forbipasserende burde kunne opdage, at der i det hele taget lå et mudderhul der.

Han granskede resultatet et par minutter og rettede lidt på det, før han var tilfreds.

Trak på skuldrene og gik tilbage til bilen. Tog en tot tvist frem fra bagagerummet og tørrede gummistøvlerne. Da han var færdig, smed han totten på jorden. Der lå den så, blød og mudret og fuldt synlig. Det spillede ingen rolle. En tot twist kan ligge hvor som helst. Den beviser ikke noget og kan ikke sættes i forbindelse med noget bestemt.

Så satte han sig ind i bilen og kørte derfra.

På vejen tænkte han, at alt var gået godt, og at hun havde fået lige, hvad hun fortjente.

Uden for en udlejningsejendom på Råsundavägen i Solna holdt en bil parkeret. En sort Chrysler med hvide skærme og ordet POLITI med store, hvide blokbogstaver på døre, motorhjelme og bagklap. Ved at klistre hvid tape over den nederste bue i B'et på den bagerste nummerplades bogstavkombination BIG havde nogen endnu tydeligere fastslået køretøjets identitet.

Lygterne og det indvendige lys var slukket, men lyset fra gadelygterne reflekteredes svagt i blanke uniformsknapper og hvide skrâremme på bilens forsæder.

Selv om klokken kun var halv ni og oktoberaftenen smuk og stjerneklar og ikke særlig kold, lå den lange gade til tider livløs hen. Lejlighedernes vinduer på begge sider af gaden var oplyste, og i nogle af dem sås det kolde, blå skær fra fjernsynsskærmene.

Enkelte forbipasserende fodgængere kiggede nysgerrigt på politibilen, men mistede straks interessen, da dens tilstedeværelse tilsyneladende ikke stod i forbindelse med nogen åbenlys aktivitet. Det eneste, der var at se, var to almindelige betjente, der sad og drev den af i deres bil.

Mændene i bilen ville heller ikke have haft noget imod en smule aktivitet. De havde holdt parkeret i over en time, og i al den tid havde deres opmærksomhed været rettet mod en opgang skråt overfor på den anden side af gaden og et oplyst vindue i stueetagen til højre for opgangen. Men de kunne vente. De var vant til det.

Hvis man kiggede nærmere på dem, kunne man måske få den tanke, at de ikke rigtig lignede almindelige betjente. Deres påklædning var der ikke noget i vejen med, den var helt reglementeret, og hverken bælte, knippel eller pistol i skeden manglede. Problemet var, at bilens fører, en korpulent mand med en

vennesæl fremtoning og et årvågent blik, og hans kammerat, der var slankere og sad en smule sammensunken med skulderen hvilende mod sideruden, begge så ud til at være godt op imod de halvtreds. Politibetjente er som regel unge, veltrænede mænd, og når der er undtagelser fra reglen, suppleres den ældre betjent som oftest af en yngre kollega.

En patruljevognsbesætning, hvis sammenlagte alder som i dette tilfælde oversteg hundred år, måtte betragtes som en enestående foreteelse. Den havde dog sin forklaring.

Mændene i den sort-hvide Chrysler havde simpelthen klædt sig ud som patruljebetjente, og bag den snedige forklædning skjulte sig ingen ringere end chefen for rigsmordkommissionen Martin Beck og hans nærmeste medarbejder Lennart Kollberg.

Ideen til forklædningen stammede fra Kollberg og skyldtes hans kendskab til den mand, de var ude for at forsøge at pågribe. Manden hed Lindberg, kaldtes for Limpan og var tyveknap. Hans speciale var indbrud, men han havde også begået enkelte røverier og på et tidspunkt forsøgt sig med bedrageri med mindre heldigt resultat. Mange år af sit liv havde han tilbragt bag tremmer, men lige for øjeblikket var han en fri mand efter afsonet straf. En frihed, der skulle blive kortvarig, hvis Martin Beck og Kollberg havde held med deres mission.

Tre uger tidligere var Limpan gået ind i en juvelerbutik i det centrale Uppsala og havde med en revolver truet ejeren til at udlevere smykker, ure og kontanter til en sammenlagt værdi af næsten to hundred tusind kroner. Så langt var alt forholdsvis godt nok, og Limpan kunne være forsvundet med sit bytte, hvis ikke en assistent pludselig var dukket op fra baglokalerne, hvorved Limpan blev grebet af panik og affyrede et skud, der ramte assistenten i panden og dræbte hende på stedet. Det var lykkedes Limpan at komme væk, og da Stockholmspolitiet to timer senere opsøgte ham i hans kærestes lejlighed i Midsommarkransen, lå han i sengen. Kæresten hævdede, at han var forkølet og ikke havde været uden for en dør det sidste døgn, og ransagningen gav intet resultat hverken i form af smykker, ure eller penge. Limpan blev afhørt og konfronteret med butikkens

indehaver, der var noget tvivlende med hensyn til røverens identitet, da denne havde båret maske for ansigtet. Hos politiet var man dog ikke i tvivl; dels kunne man gå ud fra, at Limpan var flad efter det lange fængselsophold, og en meddeler havde desuden fortalt, at Limpan havde talt om et tyveri, som han havde planlagt "i en anden by", dels havde et øjenvidne to dage før røveriet set Limpan slentre af sted på gaden, hvor juvelerbutikken lå, formodentlig for at rekognoscere. Limpan benægtede, at han nogen sinde havde været i Uppsala, og til sidst måtte de lade ham gå af mangel på bevis.

I tre uger havde man haft Limpan under overvågning, overbevist om, at han før eller siden ville opsøge stedet, hvor han havde skjult byttet fra kuppet. Men Limpan var tilsyneladende klar over, at han blev skygget; i et par tilfælde havde han oven i købet vinket til de civilklædte betjente, der bevogtede ham, og hans eneste mål syntes at være at holde dem beskæftiget. Han var øjensynlig uden penge; i hvert fald brugte han ikke nogen, da hans kæreste havde arbejde og holdt ham med mad og husly, bortset fra den rutinemæssige understøttelse han hver uge hentede på socialkontoret.

Til sidst bestemte Martin Beck sig for selv at tage sig af sagen, og Kollberg fik den geniale ide, at de skulle forklæde sig som politibetjente. Da Limpan kunne genkende en politimand på lang afstand, uanset hvor civilklædt han var, men altid havde oprådt med foragtelig ligegyldighed over for det uniformerede personale, burde uniformen i dette specielle tilfælde være den bedste forklædning. Således ræsonnerede Kollberg, og Martin Beck gav ham ret, om end noget tøvende.

Ingen af dem havde håbet på et hurtigt resultat af den nye taktik, og de blev positivt overrasket, da Limpan, så snart han følte sig ubevogtet, satte sig ind i en taxi og kørte til adressen på Råsundavägen. Alene turen syntes at tyde på en vis målbevidsthed, og de blev overbevist om, at noget var i gære. Hvis de kunne pågribe ham med byttet og måske også mordvåbnet, så ville det være fældende beviser, og sagen ville for deres vedkommende være ude af verden.

Nu havde Limpan været inde i huset skråt overfor på den

anden side af gaden i halvanden time; de havde fået et glimt af ham i vinduet til højre for opgangen for en time siden, men derefter var der intet sket.

Kollberg begyndte at føle sig sulten. Han var ofte sulten og snakkede tit om at gå på slankekur. Nu og da gik han i gang med en eller anden ny kur, men plejede hurtigt at give op. Han vejede mindst tyve kilo for meget, men var veltrænet og i god form, og når det var påkrævet, var han forbløffende hurtig og smidig i betragtning af hans volumen og snart halvtreds år.

“Det er fandens længe siden, man fik noget i skrutten,” sagde Kollberg.

Martin Beck svarede ikke. Han var ikke sulten, men længtes pludselig efter en cigaret. Han var så godt som holdt op med at ryge for to år siden efter et alvorligt skudsår i brystet.

“En mand af min volumen har faktisk behov for lidt mere end et hårdkogt æg om dagen,” fortsatte Kollberg.

Hvis du ikke åd så meget, havde du ikke den volumen, og så behøvede du ikke spise så meget, tænkte Martin Beck, men han sagde ikke noget. Kollberg var hans bedste ven, og det var et følsomt emne. Han ville ikke såre ham, og han vidste, at Kollberg var i meget dårligt humør, når han var sulten. Han vidste også, at Kollberg havde pålagt sin kone at holde ham på en slankekur, der kun bestod af hårdkogte æg. Diæten blev dog ikke særlig godt overholdt, da morgenmaden ofte var det eneste måltid, han indtog hjemme; de andre spiste han ude eller i politistationens kantine, og der stod den ikke på hårdkogte æg, det kunne Martin Beck bevidne.

Kollberg nikkede hen mod et oplyst konditori tyve meter fra bilen.

“Gider du ...”

Martin Beck åbnede døren ind mod fortovet og stak den ene fod ud.

“Jo. Hvad vil du have? Wienerbrød?”

“Ja, og en mazarin,” sagde Kollberg.

Martin Beck kom tilbage med kageposen, og de sad i tavshed og iagttog huset, hvor Limpan befandt sig, mens Kollberg spiste

og krummede på uniformen. Da han var færdig, skubbede han sædet et hak længere tilbage og løsnede bæltet.

“Hvad har du i skeden?” spurgte Martin Beck.

Kollberg knappede skeden op og rakte ham våbnet. En legetøjpistol af italiensk fabrikat. Massiv og vellignende og næsten lige så tung som Martin Becks egen Walther, men uanvendelig til andet end afskydning af knaldhætter.

“Fine sager,” sagde Martin Beck. “Sådan en skulle man have haft, da man var dreng.”

Det var almindelig kendt inden for korpset, at Lennart Kollberg nægtede at bære våben. De fleste troede, at hans vægren skyldtes en eller anden form for pacifisme, og at han ville foregå med et godt eksempel, eftersom han var etatens varmeste fortaler mod, at der i det hele taget blev båret våben under normal tjeneste.

Dette var godt nok sandt, men det var kun den halve sandhed. Martin Beck var en af de få, der kendte den dybere årsag til Kollbergs våbenvægring.

Lennart Kollberg havde engang skudt et menneske. Det var sket for over tyve år siden, men han glemte det aldrig, og det var nu adskillige år siden, han havde båret våben, selv under kritiske og farlige opgaver.

Hændelsen havde fundet sted i august 1952, mens Kollberg gjorde tjeneste i andet vagtdistrikt på Söder i Stockholm. Sent om aftenen var der blevet slået alarm fra Långholmens fængsel, hvor tre bevæbnede mænd havde forsøgt at befri en fange og havde skudt og såret en fængselsbetjent. Da udrykningsvognen med Kollberg ankom til fængslet, havde mændene under deres flugtforsøg smadret bilen mod en bropille oppe ved Västerbron, og en af mændene var blevet pågrebet. Det var lykkedes de to andre at slippe væk ved at løbe ind i Långholmsparken på den anden side af opkørslen til broen. Begge mænd mentes at være bevæbnede, og da Kollberg regnedes for en habil skytte, kom han med i den gruppe politifolk, der blev sendt ind i parken for at indkredse mændene.

Med pistolen i hånden var han klatret ned mod vandet og havde så fulgt strandkanten væk fra lysene fra broens lygter,

mens han lyttede og spejdede ind i mørket. Efter nogen tid var han standset op på et fladt klippestykke, der skød ud i skærgården, og der havde han bøjet sig ned og dyppet den ene hånd i vandet, der føltes lunkent og behageligt. Da han rejste sig igen, lød et skud, og han havde mærket kuglen strejfe sit ærme, inden den slog ned i vandet nogle meter bag ham. Manden, der skød, befandt sig et sted i mørket mellem buskene på skrænten over ham. Kollberg havde straks kastet sig fremad og mavede sig ind i den beskyttende strandbevoksning. Så var han begyndt at krybe op mod en klippeblok, der hævede sig lige over det sted, hvor han mente, at skytten befandt sig. Da han nåede frem til den store sten, så han ganske rigtigt manden aftegne sig mod det åbne, lyse vand. Han stod kun en snes meter væk, halvt vendt mod Kollberg med våbnet klar i den hævede hånd, og han bevægede langsomt hovedet fra side til side. Bag ham var den stejle skrænt ned mod Riddarfjärden.

Kollberg havde sigtet omhyggeligt på manden højre hånd. Netop som hans finger krummede sig om aftrækkeren, dukkede nogen pludselig op bag manden, kastede sig mod hans arm og Kollbergs kugle og forsvandt lige så pludseligt ned ad skrænten.

Kollberg fattede ikke lige straks, hvad der var sket. Manden satte i løb, og Kollberg skød igen, og denne gang ramte han ham i knæhasen. Så gik han hen og kiggede ned ad skrænten.

Nede i vandkanten lå manden, han havde dræbt. En ung betjent fra hans eget distrikt. De havde tit haft vagt sammen og kom glimrende ud af det med hinanden.

Historien var blevet dysset ned, og Kollbergs navn var slet ikke blevet nævnt i den sammenhæng. Officielt var den unge betjent død af et vådeskud, en vildfaren kugle, under jagten på en farlig desperado. Kollbergs chef havde holdt en lille tale for ham, hvor han advarede ham mod selvbebrejdelser og grublerier og sluttede med at påpege, at selveste Karl XII engang ved en fejltagelse var kommet til at skyde sin staldmester og gode ven; et ulykkestilfælde der derfor kunne ske for selv den bedste. Dermed burde sagen have været ude af verden, men Kollberg kom sig aldrig helt over chokket, og derfor havde han nu i

mange år båret en knaldhættepistol, når han skulle foregive at være bevæbnet.

Hverken Kollberg eller Martin Beck spekulerede på dette, da de sad i patruljevognen og ventede på, at Limpan skulle dukke op.

Kollberg gabte og vred sig. Han sad ubekvem bag rattet, og hans uniform var for lille. Han kunne ikke huske, hvornår han sidst havde været i uniform, det var i hvert fald meget længe siden. Den, han havde på nu, havde han lånt, og den var ganske vist for lille, men den var ikke nær så stramtsiddende som hans egen gamle uniform, der hang på en bøjle hjemme i gardero-beskabet.

Han så på Martin Beck, der var sunket dybere ned i sædet og sad og stirrede ud ad forruden.

Ingen af dem sagde noget, de havde kendt hinanden længe, været sammen på jobbet og i fritiden igennem mange år og havde ikke behov for at snakke blot for snakkens skyld. Utal-lige gange havde de siddet netop sådan her; i en bil på en nat-testille gade, afventende.

Siden Martin Beck var blevet chef for rigsmordkommissio-nen, havde han egentlig ikke nødig selv at beskæftige sig med ting som skygning og overvågning, den slags havde han perso-nale til at tage sig af. Men han gjorde det tit, selv om den slags opgaver som regel var dræbende kedsommelige. Han ville ikke miste kontakten med den side af arbejdet, blot fordi han var blevet chef, og arbejdet med alle det voksende bureaukratis ulemper tog mere og mere af hans tid. Selv om det ene desværre ikke udelukkede det andet, så foretrak han at sidde og gabe i en bil sammen med Kollberg frem for at sidde og forsøge at und-lade at gabe til et møde med rigspolitichefen.

Martin Beck brød sig hverken om bureaukrati, møder eller rigspolitichefen. Men han kunne godt lide Kollberg og havde svært ved at forestille sig jobbet uden ham. Kollberg havde gennem længere tid nu og da ytret ønske om at forlade poli-tiet, men i den senere tid havde han virket stadig fastere beslut-tet på at realisere sit ønske. Martin Beck ville hverken opmun-tre eller fraråde ham; han vidste, at Kollbergs solidaritetsfølelse

med korpset efterhånden var så godt som ikke-eksisterende, og at han oftere og oftere gerådede i konflikt med sin samvittighed. Han vidste, at det kunne blive meget svært for ham at få et tilfredsstillende og nogenlunde lige så godt job. I en tid med megen arbejdsløshed, hvor akademikere og veluddannede folk inden for så godt som alle fag og især de unge gik uden beskæftigelse, var udsigterne ikke særlig lovende for en halvtredsårig forhenværende politimand. Af helt egoistiske grunde ønskede han naturligvis, at Kollberg blev, men Martin Beck var ikke udpræget egoist, og tanken om at prøve at påvirke Kollberg lå ham fjern.

Kollberg gabte igen.

“Iltmangel,” sagde han og rullede sideruden ned. “Det var et held, man fik overstået sin patruljetjeneste i en tid, hvor betjente stadig brugte benene til at gå med og ikke kun til at sparke folk. Man får jo klaustrofobi af at sidde sådan her.”

Martin Beck nikkede. Heller ikke han brød sig om at føle sig indelukket.

Både Martin Beck og Kollberg havde startet deres karriere som politimænd i Stockholm i midten af fyrrerne. Martin Beck havde slidt gaderne i Norrmalm, og Kollberg havde trasket rundt i de smalle gader i Gamla Stan. Dengang kendte de ikke hinanden, men deres erfaringer fra den tid var nogenlunde de samme.

Klokken blev halv ti. Konditoriet lukkede, og lysene begyndte at blive slukket i stadig flere af gadens vinduer. Lejligheden, hvor Limpan befandt sig, var stadig oplyst.

Pludselig blev gadedøren på den anden side af gaden åbnet, og Limpan trådte ud på fortovet. Han havde hænderne i frakkelommerne og en cigaret i mundvigen.

Kollberg lagde hænderne på rattet, og Martin Beck rettede sig op.

Limpan blev stående uden for opgangen og røg roligt sin cigaret.

“Han har ingen mappe med,” sagde Kollberg.

“Han kan have det i lommerne,” sagde Martin Beck. “Eller

også har han solgt det. Vi må finde ud af, hvem han var inde hos.”

Der gik nogle minutter. Intet skete. Limpan så op mod den stjernebestrøede himmel og syntes at nyde natteluftten.

“Han venter på en taxi,” sagde Martin Beck.

“Det tager åbenbart en fandens tid,” sagde Kollberg.

Limpan tog et sidste drag af cigaretten og knipsede skoddet ud mod gaden. Så trak han frakkekraven op om ørerne, stak hænderne i lommen og begyndte at skrå over gaden mod politibilen.

“Han kommer herover,” sagde Martin Beck. “Fandens. Hvad gør vi nu? Skal vi tage ham med?”

“Ja,” sagde Kollberg.

Limpan kom langsomt hen mod bilen, bukkede sig ned, kiggede på Kollberg gennem sideruden og begyndte at grine. Så gik han bag om bilen og op på fortovet. Han åbnede døren til forsædet, hvor Martin Beck sad, lænede sig frem og skraldgrinede.

Martin Beck og Kollberg sad helt stille og lod som ingenting, fordi de ganske enkelt ikke vidste, hvad de ellers skulle stille op.

Efter nogen tid kom Limpan sig over sin latterkrampe og sagde:

“Er I endelig blevet degraderet? Eller er det en slags karneval?”

Martin Beck sukkede og steg ud af bilen. Han åbnede døren til bagsædet.

“Sæt dig så ind, Lindberg,” sagde han. “Så bliver du kørt til Västberga.”

“Den er helt fin,” sagde Limpan godmodigt. “Så har jeg ikke så langt hjem.”

På vejen til Södra Politistation fortalte Limpan, at han havde besøgt sin bror i Råsunda, hvilket hurtigt blev bekræftet af en patruljevogn, der blev sendt derud. Våben, penge eller tyvegods blev der ikke fundet i lejligheden. Limpan selv havde syvogtve kroner på sig.

Da klokken blev et kvarter i tolv, var det på tide at lade

Limpan gå, og Martin Beck og Kollberg kunne begynde at tænke på at gå hjem.

Inden Limpan gik, sagde han:

“Jeg havde ikke forestillet mig, I havde så megen humor. Først det med at klæde sig ud – det var festligt. Men det bedste var nu alligevel, at I havde skrevet PIG på bilen. Det kunne jeg ikke have gjort bedre selv.”

Selv morede de sig knap så meget, men de hørte hans hjertelige latter langt ned ad trappen. Han lød næsten som “Den grinende strisser.”

Egentlig spillede det ikke nogen større rolle. Limpan ville snart blive pågrebet. Han var typen, der altid blev taget.

Og selv ville de snart få helt andre problemer at tænke på.